

Het leven van Asa, koning van Juda

door: Peter Cuijpers

2 Kronieken 14-16

Inleiding

Het tweede boek van de Kronieken houdt zich voornamelijk bezig met de koningen van Juda. Het bericht over de gebeurtenissen vanaf het begin van Salomo's regering tot het begin van de Babylonische ballingschap (586 v. Chr.). De innerlijke toestand van deze koningen, goed of slecht, was van directe invloed op het volk. We kunnen ons dan ook meteen de vraag stellen: wie beïnvloedt wie? Door wie laten wij ons beïnvloeden en welke invloed gaat er van ons leven uit?

Asa was de zoon van Abia of Abiam, een koning die "wandelde in al de zonden die zijn vader vóór hem bedreven had" (1 Kon. 15:3). Abia had zich dus niet onttrokken aan de slechte invloed van zijn vader en moeder. Bij Asa was dit anders. Hij had zich los gemaakt van de zondige wandel van zijn vader en moeder. Hij is de eerste koning na Salomo waarvan gezegd wordt dat hij "deed wat goed en recht was in de ogen van de HERE, zijn God (vs. 2). Onder zijn bewind werd een einde gemaakt aan de afgoderij die welig tierde in Juda. Dit is opmerkelijk als we bedenken dat hij vermoedelijk pas een jaar of twaalf oud was toen hij koning werd. Waarschijnlijk trok zijn grootmoeder Maäka¹ als koningin-moeder aan de touwtjes tot het moment dat Asa oud genoeg was om zélf het heft in handen te nemen.

Wanneer men jong is, moet men zijn weg door het leven zoeken. Als men in een christelijk gezin opgroeit is dit een zegen – de kinderen zijn dan geheiligd in hun ouders (vgl. 1 Kor. 7:14). Dit betekent niet dat ze in hun ouders behouden zijn voor de eeuwigheid, maar dat ze apart gezet zijn. Ze bevinden zich in deze duistere wereld op een plaats van licht, waar ze zich onder de directe invloedssfeer van het christelijk geloof bevinden. Ze delen mee in de heiligheid van de ouders die geloven. Ze worden opgevoed in de tucht en vermaning van de Heer (Ef. 5:4). Er wordt voor het eten gedankt, er wordt uit de Bijbel gelezen, de

kinderen gaan mee naar samenkomsten van christenen, etc. Persoonlijke bekering en geloof in de Heer Jezus is echter de éنية mogelijkheid om behouden te worden voor de eeuwigheid, ook voor kinderen die in een gelovig gezin zijn opgegroeid!

Het is echter ook mogelijk dat men opgroeit in een niet-christelijk gezin. Met God wordt er geen rekening gehouden, de afgoden van de wereld worden er gediend. Op zondag gaat vader naar het voetbalstadion, het 'heilgdom' waar de 'godenzonen' bewierookt worden. Aan tafel wordt niet gedankt voor het eten, en de Bijbel staat in het gunstigste geval ergens in de boekenkast. Vroeg of laat zal elk kind voor een belangrijke tweesprong in zijn leven komen te staan. En er zijn maar twee wegen die het kan kiezen: óf de brede weg van de ongelovige ouders, die naar het verderf leidt, óf de smalle weg van de gelovige ouders, die naar het leven leidt (Matt. 7:13-14).

Helaas zijn er kinderen die zich afkeren van de smalle weg van hun gelovige ouders. Ze kiezen een eigen weg, de weg van de minste weerstand, de brede weg die door de massa wordt bewandeld. Ze zijn wars van het geloof en datgene wat hun ouders hen hebben geleerd. Maar omgekeerd zien we ook dat kinderen zich afkeren van het goddeloze en zondige gedrag van hun ouders en een bewuste keuze maken voor God en de Heer Jezus. Hiervan is Asa een voorbeeld.

Vragen:

Lees Efeziërs 6:1-4 en Kolossenzen 3:20-21. Voldoen wij als ouders aan datgene wat God van ons vraagt, en wat kunnen de gevolgen zijn voor onze kinderen als wij hen irriteren?

Kunnen wij de juiste antwoorden geven op de geloofsvragen van onze kinderen? (vgl. Ex. 12:26-27; Deut. 6:20-25).

Hoe beïnvloeden wij onze kinderen – is dit positief of negatief? Anders gezegd: hoe gedragen wij ons thuis in bijzijn van onze kinderen?

¹ In 1 Koningen 15:13 wordt zij de moeder van Asa genoemd, evenzo in 2 Kronieken 15:16. In beide gevallen heeft het woord 'moeder' de betekenis van 'grootmoeder' (A.C. Gaebelein).

Het kwaad verwijderen en verbrijzelen

Asa deed wat goed en recht was in de ogen van de HERE, zijn God. Dit bleek onder meer uit het verwijderen van de uitheemse altaren en offerhoogten, en het verbrijzelen van de gewijde stenen en de gewijde palen (vs. 3). Alle Judeeërs kregen het bevel om de HERE, de God van hun vaders te zoeken en de wet en het gebod te volbrengen (vs. 4). Ook verwijderde Asa uit al de steden van Juda de offerhoogten en de wierookaltaren (vs. 5a). Hij begon dus met een grote schoonmaak in het land. Alles wat met afgoderij te maken had, werd zonder pardon verwijderd of verbrijzeld. Deze radicale aanpak van koning Asa was goed en recht in de ogen des HEREN, en werd dan ook gezegend – onder hem had het koninkrijk rust (vs. 5b).

Asa toonde zich een krachtadig heerser. Er is moed voor nodig om op een dusdanige wijze de bezem door het huis te halen. In onze tijd ontbreekt het wel eens aan krachtadige leiders, broeders die met moreel gezag het kwaad onder het volk van God aan de kaak stellen en veroordelen. Hier is sprake van ‘uitheemse’ altaren en offerhoogten. De volken die in Kanaän woonden kenden vele goden, die op de bergen en op de heuvels werden gediend. Alles wat met deze afgodendienst te maken had, moesten de Israëlieten afbreken, verbrijzelen of verbranden (Deut. 12:2-3). Het volk Israël kende maar één altaar en één toegewezen plaats waar het kon offeren: het koperen brandofferaltaar in Jeruzalem. Dit was uiteindelijk de plaats, die de HERE God verkoren had om Zijn naam te vestigen en daar te wonen. Daarheen moesten zij hun brandoffers en slachtoffers brengen (Deut. 12:5-6).

God had Israël indringend gewaarschuwd zich niet in te laten met de afgodendienst van de volken. Toch kon bij hen ook de vraag opkomen: *“Hoe dienden deze volken hun goden? Zo wil ik het ook doen”* (Deut. 12:30). En zo is het gegaan. Al de waarschuwende woorden van de HERE hebben ze in de wind geslagen. Zoals de volken hun goden dienden, wilden zij het ook doen. De uitheemse altaren en offerhoogten, de gewijde stenen en palen... Alles erop en eraan. Zo wil ik het ook doen!

Het gevaar is groot dat wij naar de wereld kijken en ‘uitheemse’ altaren en offerhoogten oprichten. Wij maken natuurlijk geen afgodsbeelden waarvoor wij ons neerbuigen, maar hoe verleidelijk is het om wereldse gebruiken en methoden in te voeren in de eredienst. Hoe dienden deze volken hun goden – hoe doet de wereld het? Zo wil ik het ook doen. Praktisch elke gemeente of kerk geeft zijn eigen invulling aan de eredienst, geheel naar eigen goeddunken. Er zijn bijvoorbeeld gemeenten waar God vlaggendragend, dansend en springend wordt aanbeden. Het is een feest voor de HERE (vgl. Ex. 32:5)! Is dit de manier waarop

wij stilstaan bij het lijden en sterven van onze geliefde Heiland? Heeft de Heer dit voor ogen gehad, toen Hij het avondmaal instelde (vgl. 1 Kor. 11:23-34)? Asa beval de Judeeërs (de Godlovers) om de wet en het gebod van de HERE te volbrengen (2 Kron. 14:4). Laten wij ons toch richten naar de aanwijzingen die God in de Bijbel heeft laten optekenen. Niet wij, maar GóD bepaalt hoe en waar Hij gediend wil worden: *“Gij zult geenszins doen wat wij hier thans doen: ieder geheel naar eigen goeddunken”* (Deut. 12:8).

Opbouwen en versterken

Asa was niet alleen daadkrachtig, maar hij was ook wijs. Nu er geen oorlog tegen hem was en het land rust had, ging hij niet met de armen over elkaar zitten. Hij bouwde vestingsteden in Juda en riep heel Juda op om de handen uit de mouwen te steken. Ze moesten de steden versterken en omringen met muren, voorzien van torens, deuren en grendels (vs. 6-7). Asa zei: *“Nog is het land van ons”* (vs. 7). Asa was nuchter en realistisch. Hij wist dat GóD hun aan alle kanten vrede had gegeven, maar hij was zich er ook goed van bewust dat aan deze periode van rust en vrede een einde zou komen.

Ook wij worden opgeroepen om nuchter te zijn en de lendenen van ons verstand te omgorden (1 Petr. 1:13). Petrus schrijft dit in de context van de heerlijkheid die ons straks te wachten staat. Dit is echter toekomstmuziek! In het hier en nu kunnen we nog met allerlei vormen van lijden te maken krijgen. Een christen mag zijn hoofd best in de wolken hebben, als hij maar oppast dat hij niet gaat zweven en met beide voeten op de grond blijft staan. Dit principe geldt ook voor de tijd waarin wij leven. Aan de betrekkelijke rust en vrede die we als christenen in het westen genieten zou wel eens snel een einde kunnen komen. Sommige christelijke normen en waarden mogen nu al niet meer hardop verkondigd worden. Dit is echter pas het begin, het wordt nog veel erger. Laten we niet naïef zijn en denken dat het zo’n vaart niet zal lopen.

Asa wist wel beter. Hij nam voorzorgsmaatregelen en bouwde vestingsteden. De steden in Juda werden versterkt met dikke muren, voorzien van torens, deuren en grendels. Als de vijand zou komen, moesten ze er klaar voor zijn. Hoe kunnen we hier vandaag invulling aan geven? De steden in Juda kunnen we vergelijken met plaatselijke gemeenten. De boodschap aan de engel van de gemeente te Sardis luidt: *“Word waakzaam en versterk het overige dat dreigde te sterven”* (Openb. 3:2). Deze gemeente was in slaap gesukkeld en waande zich zeker en veilig. Ze had de naam levend te zijn, maar was dood. Ze moest wakker geschud worden uit de valse rust: *“Word waakzaam en versterk het overige dat dreigde te sterven.”*

Hoeveel gemeenten verkeren niet in zo’n toestand? Men voelt zich zo veilig dat men het niet nodig acht versterkingen aan te brengen. Van muren, die voorzien zijn van torens, en van deuren met grendels wil men

niets weten. Open steden zijn echter een gemakkelijke prooi voor de vijand. Een gemeente behoort een sterke vestingstad te zijn. Ze behoort omringd te zijn met muren, die voorzien zijn van torens, en deuren met grendels. Muren zijn nodig om de vijand buiten te houden. Een stad zonder muren geeft geen enkele bescherming tegen de vijand van buiten. De muren stellen de afzondering van het kwaad voor.

In Sardis waren er slechts enkelen die hun kleren niet bevlekt hadden. De meerderheid maakte zich schuldig aan zondig gedrag. Ze waren het niet waard om met de Heer in witte kleren te wandelen (Openb. 3:4). In Sardis had men het niet nodig gevonden om muren te bouwen, die voorzien waren van torens. Torens zijn nodig om iemand vanuit de verte te zien aankomen. De torens werden bemand door wachters. Zodra een wachter zag dat iemand de stad naderde, sloeg hij alarm (vgl. 2 Kon. 9:17; Jes. 21:6vv.; 52:8; 62:6). Sardis werd opgeroepen om waakzaam te zijn. Er moesten muren gebouwd worden, die voorzien waren van torens. Zo niet, dan zou de Heer komen als een dief en ze zouden geenszins weten op wat voor uur Hij tot hen zou komen (Openb. 3:3b).

Een gemeente die geen muren en torens heeft, heeft ook geen deuren en grendels. Iedereen kan ongestoord binnenwandelen! De plaatselijke gemeente vergadert zich rondom de Heer Jezus (Matt. 18:20). Hij behoort het aantrekkingspunt van godvrezende mensen te zijn. Voor hen moeten we de deuren openen. Het mag echter niet zo zijn dat Jan en alleman ongehinderd kan binnenstappen om plaats te nemen aan de tafel van de Heer. Asa voorzag de deuren van *grendels*. Deze deuren konden dus geopend, maar ook op slot gedaan worden (vgl. Neh. 3:3,6,13,14,15). De Heer Jezus spreekt over 'ingaan' en 'uitgaan' (Joh. 10:9).

Een gemeente kan in twee uitersten vervallen. Soms zijn de grendels zo vastgeroest dat ze niet meer geopend kunnen worden. Er wordt praktisch niemand meer binnengelaten. Zo'n gemeente heeft zichzelf zó geïsoleerd, dat de dood haast onvermijdelijk is! De gemeente moet of behoort een plaats te zijn die mensen aantrekt, die de genade en de waarheid zoeken. Voor hen doet de deurwachter open (Joh. 9:3). Het is een stad waar ze veilig zijn, een schaapskooi waar ze kunnen ingaan en uitgaan. Het andere uiterste is een gemeente waarin iedereen ongestoord kan binnenwandelen. Er zijn wel deuren, maar die zijn niet voorzien van grendels (vgl. Neh. 3:1). Iedereen is welkom! Voor mensen die kwaad in de zin hebben en met verkeerde bedoelingen willen binnenkomen, moet de deurwachter echter de grendels gebruiken. Ze horen niet thuis in de gemeente van de levende God. Deuren en grendels moeten gebruikt worden op een wijze die passend is voor God, en in overeenstemming met Zijn heilige wil.

Asa's overwinning op de Kusiet Zerach

“Asa nu had een leger van driehonderdduizend man uit Juda, die schild en speer droegen, en van tweehonderdentachtigduizend man uit Benjamin, die een klein schild droegen en de boog spanden. Deze allen waren dappere helden” (vs. 8).

Voordat de strijd tegen de Kusiet Zerach beschreven wordt, geeft de schrijver een opsomming van het leger van Asa. Dit om het contrast te schilderen tussen het leger van Asa en het immens grote leger van Zerach. Zerach had een leger van duizendmaal duizend man, dus één miljoen tot de tanden toe bewapende soldaten (vs. 9). Vijfhonderdentachtigduizend man tegen één miljoen. Naar de mens gesproken had Asa geen schijn van kans om het tegen dit gigantische leger op te nemen. Daar kwam ook nog eens bij dat Zerach over driehonderd strijdwagens beschikte. Opnieuw zien we de nuchterheid en realiteitszin van Asa. Hij was zich er goed van bewust dat hij in deze strijd de 'machteloze' was, en Zerach de 'machtige' (vs. 11). Er was er dan ook maar Eén die hij te hulp kon roepen. Eén die hem de overwinning kon schenken: de HERE, zijn God (vs. 11). *“Help ons, HERE, onze God, want op U steunen wij en in uw naam zijn wij opgetrokken tegen deze menigte. HERE, Gij zijt onze God, laat toch tegen U geen sterveling iets vermogen.”* Een kort, maar zéér krachtig gebed. Asa zocht zijn steun en toeverlaat bij de HERE, zijn God. De vijand was inderdaad machtig en het aantal strijders was indrukwekkend. Maar het waren 'stervelingen'. In de nabije toekomst zullen de koningen der aarde en de machthebbers samenspannen tegen de HERE en Zijn gezalfde. Wat menen deze 'stervelingen' te kunnen vermogen tegen de Almachtige? *“Die in de hemel zetelt, lacht; de HERE spot met hen”* (Ps. 2:1-4).

Asa heeft dit gebed uitgesproken toen het leger van Zerach was doorgedrongen tot Maresa. Asa was hem tegemoet getrokken en zij hadden zich in slagorde opgesteld in het dal Sefata bij Maresa (vs. 10). Maresa betekent: 'top', of 'hoofdstad'. Een stad gelegen in het laagland van Juda. Laten we niet menen dat de vijand zomaar in het wilde weg aanviel. Nee, er zat een bewuste strategie achter deze aanval. Maresa was een van de 'topsteden' in het zuiden van Juda. Als het de vijand lukte deze stad in te nemen, was de weg naar het hogerop gelegen Jeruzalem gebaad. Asa bleef daarom niet afwachten tot Zerach Maresa zou innemen en trok hem met zijn leger tegemoet. In het dal Sefata (d.i. 'wachtpost') zou de beslissende slag plaatsvinden.

Een geestelijke strijd, en een geestelijke wapenrusting

“Doet de hele wapenrusting van God aan, om te kunnen standhouden tegen de listen van de duivel. Want onze strijd is niet tegen bloed en vlees, maar tegen de overheden, tegen de machten, tegen de wereldbeheersers van deze duisternis, tegen de

geestelijke machten van de boosheid in de hemelse gewesten” (Ef. 6:12).

De strijd, zoals die zich in het dal Sefata bij Maresa afspeelde, overdenken we nu in het licht van het Nieuwe Testament. Zerach en zijn legermacht zijn een type van de duivel en de geestelijke machten die ons van ons erfdeel proberen te beroven, d.i. alle geestelijke zegening in de hemelse gewesten in Christus (Ef. 1:3). ‘Juda’ betekent: God zal geloofd of geprezen worden. Voordat Paulus gaat spreken over óns erfdeel, begint hij met God de Vader van onze Heer Jezus Christus te loven (Ef. 1:3). We kunnen God nooit genoeg loven voor wat Hij ons in Christus Jezus geschonken heeft. Het erfdeel van Juda is een erfdeel van lofprijzing! Het zuiden van Juda is een dor land, waar de zon altijd schijnt. Enerzijds heerst daar een heerlijk klimaat, zonder de ruwe stormen van het noorden, maar anderzijds droogt het land daar snel uit doordat er weinig regen valt. Er bevinden zich echter waterbronnen, die voor fris en helder water zorgen. Aksa, de dochter van Kaleb, vroeg als huwelijksgift waterbronnen en Kaleb gaf haar de hoog- en de laaggelegen bronnen (Joz. 15:19).

Een waterbron is iets anders dan een waterstroom, die kan opdrogen. Bij waterbronnen komt het water steeds opnieuw tevoorschijn, het borrelt op of springt naar boven (vgl. Joh. 4:14). Water spreekt in de Bijbel van de levendmakende kracht van de Heilige Geest, evenals de regen. De *hooggelegen* waterbronnen voeren ons in de hemelse gewesten, waar we ons door de Heilige Geest mogen verkwikken in de gemeenschap met de Vader en Zijn Zoon Jezus Christus (1 Joh. 1:3). De *lagergelegen* waterbronnen spreken van de gemeenschap die we als gelovigen met elkaar hier op aarde hebben. Er is zorg voor elkaar en we spreken over de Heer Jezus en over de geestelijke dingen die we met elkaar gemeen hebben. Op die manier wordt ons hart door de Heilige Geest verkwikt (vgl. Hand. 2:42-47; 4:32).

De duivel zal echter alles in het werk stellen om Juda met zijn waterbronnen en steden in bezit te nemen. Met andere woorden: de duivel wil ons beroven van onze lofprijzing, gemeenschap en geestelijke zegening in de hemelse gewesten. Daarom worden we opgeroepen de hele wapenrusting van God aan te doen om te kunnen standhouden tegen de listen van de duivel (Ef. 6:11). Zoals eerder opgemerkt, ging Zerach strategisch te werk; hij viel niet zomaar in het wilde weg aan! Zerach is een type van de duivel, die ons met zijn listen aanvalt. De naam Zerach betekent: ‘lichtstraal’. In deze hoedanigheid doet de duivel zich voor als een engel van het licht (2 Kor. 11:14). Op sluwe wijze probeert hij ons te misleiden. Zijn dienaars doen zich voor als dienaars van de gerechtigheid (2 Kor. 11:15). Ze prediken echter een andere Jezus, een andersoortige geest, of een andersoortig evangelie dan de apostelen ons hebben overgeleverd (2 Kor. 11:3-4).

Asa stelde zich in slagorde op in het dal Sefata. Sefata betekent ‘wachtpost’, en deze plaats heeft de betekenis van op je hoede zijn, waakzaam zijn. Asa was op zijn

hoede, want voordat de strijd losbarstte sterkte hij zich in HERE, zijn God (vs. 11). Ook wij worden opgeroepen om ons te sterken in de Heer en in de kracht van Zijn sterkte (Ef. 6:10). Laten we de duivel niet onderschatten. Als ‘stervelingen’ hebben we geen schijn van kans om het in eigen kracht tegen de duivel en zijn machten op te nemen. Alleen in de kracht van ‘Zijn sterkte’ kunnen we de strijd met de duivel aangaan. Jozua maakte eens de grote fout door Ai aan te vallen zonder zich eerst te sterken in de HERE. Dit kostte hem zesendertig man (Joz. 7:1-5). In de geestelijke strijd sterken we ons in de Heer en in de kracht van Zijn sterkte. In Zijn naam trekken wij op tegen de vijand (2 Kron. 14:11; Ef. 6:10).

Asa ging de strijd ook niet onbewapend aan. De driehonderdduizend man uit Juda droegen schild en speer. En de tweehonderdentachtigduizend man uit Benjamin droegen een klein schild en spanden de boog. Overeenkomstig Efeziërs 6 moeten we de hele wapenrusting van God aandoen om stand te kunnen houden tegen de vijand. Het schild spreekt van het geloof. Door het *geloof* kunnen we al de brandende pijlen van de boze uitblussen (Ef. 6:16). De speer spreekt, net als het zwaard, van het Woord van God (Ef. 6:17). Het zwaard gebruiken we op korte afstand, in het gevecht van man tegen man – het van aangezicht tot aangezicht spreken.

Toen de duivel kwam om de Heer Jezus te verzoeken, gebruikte de Heer het zwaard: “Er staat geschreven” (vgl. Matt. 4:4,7,10). Met de speer kunnen we de vijand verder van ons afhouden dan met het zwaard. Een speer kan ook gegooid worden, zodat de vijand op afstand uitgeschakeld wordt. Ditzelfde principe geldt voor pijl en boog. De afstand is dan alleen nóg groter dan bij een speer. De speer of de boog gebruiken we op ‘afstand’. Dit kan bijvoorbeeld een telefoontje, brief of e-mail zijn. De duivel is een geduchte tegenstander, die wil dat we ons aan hem onderwerpen. Jakobus roept ons echter op om ons aan GóD te onderwerpen en de duivel te weerstaan. Als we dit doen, zal hij van ons vluchten (Jak. 4:7; vgl. 1 Petr. 5:8-9).

Hiervan is de strijd van Asa tegen de Kusiet Zerach een prachtige illustratie. Omdat Asa op de HERE had gesteund, deed Hij de Kusieten de nederlaag lijden tegen Asa en Juda. De Kusieten vluchtten weg. Asa en zijn krijgsvolk vervolgden hen tot Gerar en zij werden verpletterd voor het aangezicht van de HERE en van Zijn leger. Van de Kusieten vielen er zovelen, dat niemand van hen in leven bleef (vs. 12-13).

Verder wordt beschreven dat Asa een zeer grote buit behaalde en al de steden rondom Gerar door hem overweldigd werden. De schrik des HEREN lag erop. Al de steden werden geplunderd, omdat daarin veel buit was. Ook de tenten van de veehoeders overweldigden zij en zij voerden kleinvee in menigte en kamelen weg. Daarna keerden zij naar Jeruzalem terug (vs. 14-15). Elke overwinning in het geloof levert ons ‘buit’ op. Hoe meer we op de Heer vertrouwen in de strijd, hoe rijker Hij ons zal maken. Voor de duidelijkheid: de ‘buit’ bestaat voor ons christenen niet uit materiële

zegeningen, zoals de welvaartpredikers ons proberen voor te houden, maar uit ‘geestelijke zegeningen’ in Christus in de hemelse gewesten (Ef. 1:3).

Lees en overdenk Efeziërs 6:10-18

We hebben slechts enkele onderdelen van de geestelijke wapenrusting besproken. Om te kunnen standhouden tegen de duivel, zullen we echter de ‘hele’ wapenrusting van God moeten aandoen. Deze [link](#) kan een hulp zijn bij de overdenking hiervan.

2 Kronieken 15

Asa's optreden tegen de afgoderij

2 Kronieken 15 kunnen we in vier stukjes verdelen:

- De aansporing van de profeet Azarja om verdere maatregelen te nemen tegen de afgoderij (vs. 1-7).
- Asa's gehoorzaamheid (vs. 8-16).
- De offerhoogten en Asa's toewijding (vs. 17-18).
- Het zegenrijke gevolg van Asa's gehoorzaamheid en toewijding (vs. 19).

De boodschap van de profeet Azarja

Vers 1-7. Na de overwinning over de Kusiet Zerach keerde Asa terug naar Jeruzalem. Hij kreeg echter niet de kans om op zijn lauweren te gaan rusten. De profeet Azarja, de zoon van Oded, ging hem tegemoet met een boodschap van de HERE: *"Hoort naar mij, Asa en geheel Juda en Benjamin! De HERE is met u, zolang gij met Hem zijt; indien gij Hem zoekt, zal Hij Zich door u laten vinden; maar indien gij Hem verlaat, zal Hij u verlaten"* (vs. 1-2).

Eén daad van gehoorzaamheid geeft nog geen garantie dat God ons ook in de toekomst zal bijstaan en zegenen. Azarja zegt in iets andere bewoordingen hetzelfde als Paulus: *"Als wij verdragen, zullen wij ook met [Hem] regeren; als wij [Hem] verloochenen, zal Hij ons ook verloochenen; als wij ontrouw zijn – Hij blijft trouw, want Zichzelf kan Hij niet verloochenen"* (2 Tim. 2:12-13). Alléén als wij trouw blijven en God in alles gehoorzamen, kunnen we rekenen op Zijn zegen. Helaas komt het voor dat mensen Christus verloochenen en ontrouw worden. Paulus zegt niet: 'Ach, zó erg is dit ook weer niet. Christus blijft trouw, op Hem kunnen we altijd rekenen!' Nee, Paulus schrijft: *"Als wij Hem verloochenen (ontrouw zijn), zal Hij ons óók verloochenen."* Dit wordt hier met Zijn trouw bedoeld! Hij kan Zich niet één maken met onze ontrouw, dan zou Hij Zichzelf verloochenen. Dit zou ingaan tegen heel Zijn natuur en wezen. Het positieve

van Gods trouw is dat Hij alles eraan doet om ons weer in gemeenschap met Hem te brengen.

Dit zien we ook in het leven van Asa. Als hij ontrouw wordt en God verloochent, stuurt God eerst de ziener Chanani om hem weer op het rechte pad te brengen (16:1-10). Toen het profetische woord niet de gewenste uitwerking had, gebruikte God in Zijn genade een ander middel om tot zijn hart en geweten te spreken: Asa werd ziek aan zijn voeten (16:12). We kunnen in zoverre op Gods trouw rekenen, dat Hij er alles aan zal doen om ons weer op het rechte pad te brengen. Als wij echter volharden in onze ontrouw jegens Hem en alle waarschuwingen in de wind slaan, komt het moment dat Hij Zijn handen van ons aftrekt. Maar zelfs dit is genade. Dit zien we uitgebeeld in 2 Kronieken 15:3-6: *"Lange tijd was Israël zonder de ware God, zonder priester die onderricht gaf, en zonder wet; doch keerden zij in hun benauwdheid tot de HERE, de God van Israël, terug en zochten zij Hem, dan liet Hij Zich door hen vinden. In die tijden was er geen vrede voor hem die uitging noch voor hem die inging, maar er was grote beroering onder al de inwoners der landen; volk botste tegen volk en stad tegen stad, want God bracht hen in beroering door allerlei benauwdheid."*

De periode waarover Azarja spreekt, heeft naar alle waarschijnlijkheid betrekking op de tijd van de Richteren. Het volk Israël had God de rug toegekeerd en liep andere goden achterna, waarvoor zij zich neerbogen. Hierdoor ontbrandde de toorn van de HERE tegen hen en bracht Hij hen in grote benauwdheid. Hij gaf hen over in de macht van hun vijanden rondom, waartegen ze zonder Hem geen stand konden houden. Telkens als zij de HERE in hun benauwdheid zochten, liet Hij Zich door hen vinden. Bewogen over hun gekerm, verwekte de HERE dan weer een richter, die hen verlostte uit de macht van hun plunders. *Maar met de dood van de richter handelden zij opnieuw verderfelijk door andere goden achterna te lopen.* Dit is de rode draad, die door heel het boek Richteren loopt (Richt. 2:11-23).

Als wij de ware God de rug toekeren en de afgoden van de wereld gaan dienen, heeft dit grote gevolgen voor ons geestelijk leven:

- Israël was lange tijd zonder de ware God. Géén gemeenschap met God. Als wij Hem verlaten, zal Hij ons verlaten!
- Zij waren zonder priester die onderricht gaf, en zonder wet. We missen dan het onderwijs uit Gods Woord. Als Gods volk het zonder priester en wet moet doen, is het gedoemd te gronde te gaan (Hos. 4:6).
- In die tijden was er geen vrede. We raken onze innerlijke vrede kwijt. Ons leven wordt niet meer gekenmerkt door rust en vrede, maar door beroering en allerlei benauwdheid.

"Gij dan, weest sterk, en laten uw handen niet verslappen, want uw werk zal beloond worden" (vs. 7). Asa moest dus sterk zijn. De profeet riep de koning op

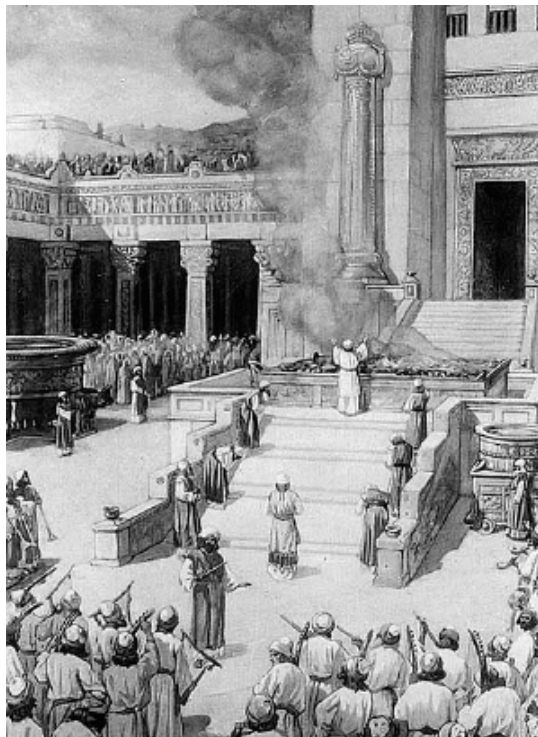
om zijn handen niet te laten verslappen. Het werk dat hij begonnen was, moest hij afmaken. De boodschap van Azarja eindigde met een geweldige belofte, een bemoediging voor iedere hervormer: “(...) *want uw werk zal beloond worden.*” Gehoorzaamheid, trouw en toewijding aan God en de Heer Jezus zullen altijd beloond worden (vgl. Matt. 25:21; 1 Kor. 3:12-15; Openb. 22:12).

Asa's gehoorzaamheid

Vers 8-16. “Zodra Asa deze woorden hoorde, de profetie die Azarja, de zoon van Oded, gesproken had, greep hij moed, en hij deed de gruwelen weg uit het gehele land Juda en Benjamin, en uit de steden die hij op het gebergte van Efraïm ingenomen had” (vs. 8a).

De woorden van de profeet Azarja hadden hun uitwerking niet gemist. Asa greep moed en hij voleindigde het werk waaraan hij begonnen was: het verwijderen van al de gruwelen. Een profeet is iemand die van Godswege spreekt, dus iemand die namens God spreekt (2 Petr. 1:21; vgl. Luc. 1:70; Hebr. 1:1). Wie profeteert, spreekt voor mensen tot opbouw, vermaning en vertroosting (1 Kor. 14:3).

Asa was op de goede weg, maar hij kreeg toch een vermaning, een aansporing van de HERE om niet te verslappen. Tegelijkertijd sprak Azarja een woord van opbouw en vertroosting: “(...) *want uw werk zal beloond worden.*” In dagen van ontrouw en verval stuurt God profeten, die de taak hebben om het afgedwaalde volk weer in gemeenschap met God te brengen. Maar als een profeet alleen maar een woord van vermaning spreekt, bouwt dit niet op. Er zal ook een woord van vertroosting gesproken moeten worden. Een echte profeet zal de balans dus in evenwicht

houden. Een prachtig voorbeeld van evenwichtig profeteren vinden we bij Haggai en Zacharia. Deze profeten profeteerden in de dagen van Ezra en Nehemia. Bij de hervatting van de bouw van de tempel speelden zij een grote rol (vgl. Ezra 5:1-2). De vermaningen logen er niet om! Lees maar eens het gelijknamig boek(je) Haggai, dat slechts uit twee hoofdstukken bestaat. In het eerste hoofdstuk zien we de vermaning. In hoofdstuk twee de vertroosting en de opbouw. De balans werd keurig in evenwicht gehouden!

“Ook vernieuwde hij het altaar van de HERE, dat vóór de voorhal des HEREN stond” (vs. 8b).

Asa vernieuwde het altaar van de HERE. In de Engelse Revised Standard Version wordt over ‘repaired’ gesproken; dit betekent: herstellen of restaureren. Het altaar verkeerde blijkbaar niet meer in goede conditie, het was lange tijd verwaarloosd en moest hersteld (vernieuwd) worden. Het altaar vóór de voorhal was de schakel tussen God en Zijn volk. Dáár moesten zij hun vredeoffers en brandoffers brengen.

Het vredeoffer of dankoffer was een gemeenschapsmaaltijd van God met Zijn volk (Deut. 12:5-7; Lev. 7:11-21). God kreeg Zijn deel, de priesters kregen hun deel, en ieder van het volk die rein was kreeg ook zijn deel. Het brandofferaltaar wordt in Ezechiël 41:22 en Maleachi 1:7,12 des HEREN tafel genoemd.

Altaar en tafel zijn niet van elkaar te scheiden, maar moeten wel onderscheiden worden. Het altaar staat in verbinding met de *offers* die erop gebracht worden. Aan een tafel zit men aan om *gemeenschap* te genieten. Als er sprake is van de tafel, staat dit in verbinding met de maaltijd en de gemeenschap die daarmee verbonden is. Ook in de Gemeente is sprake van de tafel van de Heer. En zoals er toen slechts één altaar was, zo is er nu maar één tafel van de Heer. Het gaat niet om een letterlijke tafel, maar om een geestelijke plaats, de plaats waar de Heer Jezus de Zijnen vergadert en waar Hij in het midden is. In 1 Korintiërs 10:18-21 zien we dat de woorden *tafel* en *altaar* afwisselend worden gebruikt. De tafel van de Heer is voor ons christenen de aangewezen plaats om met elkaar, met de Vader en met Zijn Zoon Jezus Christus gemeenschap te hebben. Dáár vieren we het avondmaal. We drinken uit de drinkbeker en eten van het brood. Dit is de *gemeenschap* van het bloed van Christus en de *gemeenschap* van het lichaam van Christus.

Een ander aspect in verbinding met de tafel van de Heer, is dat van de eenheid. Het éne brood op tafel beeldt uit dat de gelovigen plaatselijk, en wereldwijd, één lichaam zijn (1 Kor. 10:17; 12:27). Door van het brood te eten, geven wij uitdrukking aan de eenheid van het lichaam van Christus, de Gemeente. Bij de vernieuwing van het 'altaar' gaat het dus vooral om de aanbidding, de gemeenschap en de eenheid van het volk van God. Is zo'n herstel, zo'n vernieuwing van het 'altaar' in onze tijd ook niet hard nodig? Waar wordt Christus, die óns altaar is (Hebr. 13:10), nog erkend als het Middelpunt van de ware eredienst (Matt. 18:20)?

De Bijbel spreekt over de tafel van de Héér. Het is Zijn tafel, Hij is de gastheer en Hij bepaalt de regels. Zoals de dienst en de gemeenschap aan het altaar van de HERE onder het oude verbond nadrukkelijk door Hemzelf was voorgeschreven, zo is het ook aan de tafel van de Heer in de nieuwtestamentische gemeente. Heeft de Heer wérkelijk het gezag aan Zijn tafel, en heeft de Heilige Geest de leiding? Bepaalt Hij wie er wel of niet aan Zijn tafel mogen aanzitten, of maken wij dit uit? Vragen die allemaal met de toestand van het altaar te maken hebben. Laten we ons in het licht van het Nieuwe Testament eerlijk afvragen: Is het 'altaar' bij ons in goede conditie, of is het misschien aan vernieuwing toe?

“Asa riep heel Juda en Benjamin bijeen met degenen die bij hen verblijf hielden uit Efraïm, Manasse en Simeon – want velen uit Israël gingen tot hem over, toen zij zagen dat de HERE, zijn God met hem was – en zij kwamen bijeen te Jeruzalem in de derde maand van het vijftiende jaar der regering van Asa en offerden aan de HERE op die dag van de buit die zij meegebracht hadden, zeventhonderd runderen en zeventuizend stuks kleinvee” (vs. 9-11).

Aan de tafel van de Heer wordt de eenheid van het lichaam van Christus tot uitdrukking gebracht. Er zijn gemeenten die deze waarheid angstvallig achter gesloten deuren houden. Hierover wordt niet meer met gelovigen buiten de eigen kring gesproken. Dat is niet goed. Asa riep heel Juda en Benjamin te Jeruzalem bijeen, maar óók hen die uit de stammen Efraïm, Manasse en Simeon waren overgegaan. Als wij

samenkomen aan de tafel van de Heer, wordt de gehele gemeente uitgenodigd. De eredienst is een gemeenschappelijke zaak, die alle ware gelovigen aangaat. Asa leefde in een tijd van verval. Aan de eenheid van het koninkrijk was na de dood van Salomo een einde gekomen, het rijk was in tweeën gescheurd. In het zuiden bevonden zich de twee stammen, Juda en Benjamin; in het noorden bevond zich het tienstammenrijk. Zover het in zijn vermogen lag, probeerde Asa de eenheid van het gehele volk te verwezenlijken. Velen uit de stammen van Efraïm, Manasse en Simeon hadden gezien dat God met Asa was. Zij hadden zich van het kwaad afgezonderd en waren tot Asa overgegaan. Toen Asa als het ware één stoot op de trompetten liet horen, gold deze oproep niet alleen voor de twee stammen, maar voor de gehele vergadering. Daar hoorden Efraïm, Manasse en Simeon ook bij (vgl. Num. 10:3). Dit principe is vandaag de dag niet anders.

Het verval in de christenheid neemt zienderogen toe. Weten christenen die zich onttrokken hebben aan ongerechtigheid en die zich hebben gereinigd van de vaten tot oneer, ons te vinden (2 Tim. 2:19-21)? Van Asa ging een goed getuigenis uit: “(...) zij zagen dat de HERE, zijn God met hem was.” Het is prijzenswaardig als er van ons als gemeente een goed getuigenis uitgaat. Maar dat betekent niet dat we dan met de armen over elkaar moeten blijven zitten. We worden opgeroepen om ons te *beijveren* de eenheid van de Geest te bewaren in de band van de vrede (Ef. 4:3; vgl. 2 Tim. 2:22). En bij dit beijveren spelen de trompetten, het getuigenis vanuit het Woord van God, een grote rol. De trompetten werden gebruikt om Gods volk tot de ingang van de tent der samenkomst te verzamelen.

Wij denken bij de trompetten vaak aan de verkondiging van het evangelie aan ongelovige zondaars. Dit is echter niet het geval. Het geluid van de trompetten is voor *gelovigen* bedoeld. Als wij tot het inzicht zijn gekomen dat er maar één plaats is waar we de eenheid van het lichaam van Christus tot uitdrukking kunnen brengen, waar gelovigen zich moeten vergaderen aan de tafel van de Heer, zullen we deze waarheid ook moeten uitdragen.

In dit opzicht kunnen we nog iets leren van Abia, de vader van Asa. Abia ging staan op een berg en liet luid en duidelijk horen wat er allemaal niet deugde aan de godsdienst van de Israëlieten, het tienstammenrijk (2 Kron. 13:4-9). Daartegenover kon hij tot in de puntjes vertellen hoe het zat met de ware godsdienst in Juda. De tempel in Jeruzalem was de door God uitverkoren plaats om Zijn naam te doen wonen. Hij sprak over het priesterschap, zoals God het had ingesteld. Hij sprak over de Levieten, die hun dienst uitoefenden in het heiligdom, zoals voorgeschreven in de wet, etc. Abia had helemaal gelijk. Wat hij verkondigde was allemaal waar, maar er was toch een groot probleem. Hij wandelde in al de zonden die zijn vader vóór hem bedreven had; zijn hart was de HERE, zijn God, niet volkomen toegewijd (1 Kon. 15:3). Dit is in feite de waarheid in ongerechtigheid bezitten (Rom. 1:18b).

Het is het kennen van de waarheid, maar er niet naar handelen. Abia verkondigde de waarheid vanaf een berg, en dat zouden ook wij moeten doen. Maar als onze praktijk niet in overeenstemming is met de waarheid, kunnen we inderdaad beter zwijgen.

Asa had het volk tot eer van God vergaderd. De zeventhonderd runderen en zeventuizend stuks kleinvee behoorden tot de buit die de twee stammen hadden meegebracht na de overwinning op de Kusiet Zerach (2 Kron. 14:15; 15:11). Het waren brandoffers en slachtoffers, die tot eer en verheerlijking van God werden geofferd. Op die manier gaf men uitdrukking aan de dankbaarheid voor de overwinning, die de HERE geschonken had. Het waren offers die welgevallig waren voor de HERE. Koning Saul wilde na zijn overwinning op Agag, de koning van Amalek, hetzelfde doen. Saul was echter ongehoorzaam geweest aan de stem van de HERE. Tot hém moest Samuël zeggen: *“Zie, gehoorzamen is beter dan slachtoffers, luisteren beter dan het vette der rammen”* (vgl. 1 Sam. 15:3,9,20-22). Aanbidding die niet gepaard gaat met gehoorzaamheid aan Gods Woord, heeft voor God geen waarde. Sterker nog, ze is verwerpelijk!

Bij Asa was dit niet het geval. Hier gingen de offeraars een verbond aan dat zij de HERE, de God van hun vaders, zouden zoeken “met hun gehele hart en met hun gehele ziel” (15:12). Met hart en ziel wilden zij de HERE zoeken en Hem dienen (vgl. Deut. 6:5vv.). En ieder die de HERE, de God van Israël, niet zou zoeken, moest ter dood gebracht worden, zowel klein als groot, zowel man als vrouw (15:13). Geen enkele vorm van afgoderij werd meer geduld. Ieder die de HERE, de God van Israël, niet zocht, moest zonder pardon ter dood gebracht worden. Iedereen was het hiermee eens. Zij zwoeren de HERE met luider stem en onder gejuich, en onder het geschal van trompetten en horens (15:14). Die dag, die met een offerdienst ter ere van God was begonnen, werd vreugdevol afgesloten. Met geheel hun wil hadden zij de HERE gezocht, en Hij had Zich door hen laten vinden. Hun toewijding en hun gehoorzaamheid werden dan ook door God gezegend. De HERE gaf hun vrede aan alle kanten (15:15).

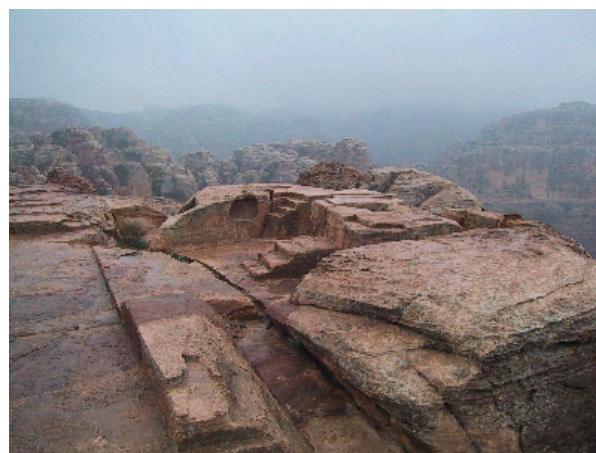
Asa's ijver voor de HERE ging zover, dat zelfs zijn grootmoeder eraan moest geloven. Zij werd als gebiedster afgezet, omdat zij een gruwelijk beeld van Asjera (de godin van de vruchtbaarheid) gemaakt had. Asa hieuw haar gruwelijk beeld stuk, verpulverde en verbrandde het in het dal Kidron (15:16). Asa zou volkomen ongeloofwaardig zijn geweest, als hij niet in zijn eigen huis schoon schip had gemaakt. Als koning moest hij het goede voorbeeld geven. Dit is een bijbels principe. Een opziener moet onberispelijk zijn; één van de criteria is dat hij zijn huis goed bestuurt (1 Tim. 3:2-7). We kunnen het kwaad in de gemeente – het huis van God – niet veroordelen, terwijl we in ons eigen huis een oog dichtdoen (vgl. 1 Sam. 2). Timoteüs, die van Paulus de taak had gekregen om anderen te leren, moest zelf een voorbeeld zijn voor de gelovigen; in woord, in wandel, in liefde, in geloof en in reinheid (1 Tim. 4:12; vgl. 1 Petr. 5:1-3). Als wij het in ons eigen

leven of in onze eigen familiekring niet zo nauw nemen met de heiligheid van God, moeten we dit ook niet van anderen verwachten.

De offerhoogten

“De offerhoogten verdwenen echter niet uit Israël; toch was het hart van Asa, zolang hij leefde, (de HERE) volkomen toegewijd” (vs. 17).

Asa had uit al de steden van *Juda* de offerhoogten verwijderd (14:5). Met de hier genoemde offerhoogten worden dan ook de hoogten bedoeld die zich in de steden van *Israël* bevonden, die hij had veroverd. Asa had wel de gruwelen (de afgodsbeelden) weggedaan uit deze steden, maar niet de offerhoogten (vgl. 15:8).

In de Bijbel wordt vaak gesproken over de hoogten. In beginsel waren het plaatsen, die de volken voor hun goden hadden gemaakt om daar te aanbidden en te offeren. Nog voordat Israël het Beloofde Land in bezit ging nemen, had God hun geboden deze hoogten te verwoesten (Num. 33:52; Deut. 12:2). Voordat de tempel in Jeruzalem werd gebouwd, heeft God het toegelaten dat er op de hoogten werden geofferd. Uit 1 Samuël 9:12 blijkt dat ook Samuël offerde op de hoogten. Voor de duidelijkheid: hij offerde natuurlijk niet aan de afgoden, maar aan de HERE! Ook in 1 Koningen 3:2 wordt vermeld dat het volk gewoon was op de hoogten te offeren, *“omdat tot op die dagen nog geen huis voor de naam des HEREN gebouwd was.”* Zelfs Salomo bezat toen nog niet de wijsheid om een einde te maken aan de offerdienst op de hoogten. De koning steeg in dit opzicht niet uit boven het geestelijk peil van het volk (vgl. 1 Kon. 3:2-4).

We hebben overdacht dat het middelpunt van de eredienst en de aanbidding in Israël het koperen brandofferaltaar was, in verbinding met de ark des HEREN. Het brandofferaltaar en de tabernakel bevonden zich weliswaar in Gibeon, maar de ark (een beeld van de Heer Jezus) bevond zich in Jeruzalem. Het lijkt erop dat Salomo pas na de droom te Gibeon de gedachten van God heeft begrepen. Hij verliet Gibeon en toen hij in Jeruzalem was gekomen, stelde hij zich

voor de ark van het verbond des HEREN en offerde brandoffers en bereidde vredeoffers (1 Kon. 3:4-15).

Toen de tijd van verval aanbrak voor Israël, waren er koningen die weer op de hoogten offerden. Nu echter niet aan de HERE, maar aan de afgoden. Salomo is daarmee als eerste begonnen (1 Kon. 11:7), en de andere koningen zijn gevolgd in dit kwaad. De plaatsen waar eerst offers aan de HERE werden gebracht, veranderden in plaatsen van afgodendienst. Het oogluikend toestaan van de hoogten heeft nooit Gods goedkeuring gehad. Bij verschillende vrome koningen vinden we de uitdrukking: “(...) *alleen* (evenwel) werden de hoogten niet weggenomen” (1 Kon. 15:14; 22:44; 2 Kon. 12:3, enz.). “*Alleen*, het volk was gewoon op de hoogten te offeren” (1 Kon. 3:2-3; 22:44; 2 Kon. 12:3;14:4; 15:4, 35; enz.).

Het waren alleen *goddeloze* koningen die de hoogten bouwden: Jerobeam (1 Kon. 12:31); Rechabeam (of het volk tijdens zijn regering, 1 Kon. 14:23); Joram (2 Kron. 21:11); Achaz (2 Kron. 28:25); Manasse (2 Kron. 33:3). En we zien dat het slechts de *godvrezende* koningen waren die deze hoogten verwoestten: Asa (2 Kron. 14:3); Josafat (2 Kron. 17:6); Hizkia (2 Kron. 31:1); Josia (2 Kon. 23:5,8,13,15; 2 Kron. 34:3).

De vele schriftplaatsen die over de hoogten spreken, tonen aan hoe belangrijk dit onderwerp is in de ogen van God. God vindt het blijkbaar belangrijk dat er één plaats is waar gelovigen zich vergaderen, één plaats van eredienst en aanbidding. Daarom ontkomen we er ook niet aan om zolang en uitgebreid bij de hoogten stil te staan. H. Rossier schrijft hier het volgende over: ‘Het is niet moeilijk de praktische toepassing van deze dingen te maken. Het is niet voldoende voor ons om te weten dat op een bepaalde plaats christenen samenkomen om God te prijzen. De eerste vraag is te weten of ‘de ark’ zich daar bevindt; of anders gezegd, of zij vergaderd zijn rondom de Heer Jezus en Zijn persoonlijke tegenwoordigheid de grondslag van hun vergaderen is (Matt. 18:20). Zeker, men kan eredienst plegen en aanbidden op de hoogten, zonder de ark, maar vroeg of laat zal deze eredienst en aanbidding ontaarden tot oneer van God, zoals het Woord van God ons zo duidelijk laat zien. Vinden wij niet in onze dagen dezelfde zwakheid, hetzelfde gebrek aan inzicht, zelfs daar waar het verlangen om God te danken nog aanwezig is? Ieder kiest zijn eigen ‘hoogte’ uit, zonder zich veel te bekommeren om de vraag of ‘de ark’ daar wel aanwezig is, Christus Zelf. Ieder richt zijn eigen ‘altaar’ op, zonder erbij stil te staan dat er na het kruis slechts één enkel Middelpunt van eenheid voor het volk van God kan bestaan, zoals er eertijds na het altaar op de dorsvloer van Ornan de Jebusiet slechts één zo’n plaats was, op de berg Moria waar het huis des HEREN gebouwd was te Jeruzalem (2 Kron. 3:1)’. (Uit: Le Messenger Évangélique).

In een tijd van verwarring, waarin wij nu helaas ook leven, en iedereen doet wat goed is in zijn ogen, komt het erop aan om vast te houden aan Gods Woord. De HERE wilde niet op de hoogten gediend worden: “*Niet alzo zult gij de HERE, uw God dienen. Maar de plaats,*

die de HERE, uw God uit het gebied van al uw stammen verkiezen zal om daar zijn naam te vestigen, om daar te wonen, die zult gij zoeken en daarheen zult gij gaan.” (Deut. 12:4-5).

De heilige gaven

Vers 18. Het laten bestaan van de offerhoogten in Israël was het enige minpunt dat Gods Geest heeft laten optekenen over Asa’s periode van hervorming en herstel. Vers 17 eindigt met de vermelding: “(...) *toch was het hart van Asa, zolang hij leefde, (de HERE) volkomen toegewijd*”. Als we zien hoe Asa zich de laatste jaren van zijn leven heeft gedragen, lijkt dit twijfelachtig. Dit is echter niet zo. De toewijding waarvan hier sprake is, moeten we in het licht zien van Asa’s optreden *tegen de afgoderij*.

We kunnen Asa inderdaad verschillende zaken voor de voeten werpen:

- Hij is uiteindelijk ongelovig geworden. Hij zocht zijn heil en toevlucht bij de wereld, in plaats van op de HERE, zijn God, te vertrouwen (2 Kron. 16:1-6).
- Hij liet zich niet meer door Gods Woord gezeggen, dat door de ziener Chanani tot hem kwam (16:7-10a).
- Hij mishandelde enigen uit het volk – dat was dus machtsmisbruik (16:10b).
- Hij zocht in zijn ziekte geen hulp bij de HERE, maar bij de heelmeeesters (16:12).

Dit waren allemaal zaken die niet goed waren, en die we Asa zouden kunnen verwijten. Van één ding kunnen we hem echter niet beschuldigen: hij is de HERE niet ontrouw geworden door zelf de afgoden te gaan dienen, of door afgoderij toe te staan. In dit opzicht is hij de HERE, zolang hij leefde, volkomen toegewijd geweest.

Maar brengen wij het er beter vanaf dan Asa? Hoe groot is óns geloof? Hoe reageren wij als wij met een ernstige ziekte te maken krijgen, of in penibele omstandigheden terechtkomen? Laten wij ons altijd corrigeren als een broeder ons met de Bijbel in de hand op de vingers komt tikken? Gaan wij altijd zachtmoedig en nederig met elkaar om? Als we eerlijk zijn, moeten we toegeven dat we soms geen haar beter zijn dan Asa. Laten we ons dus bescheiden opstellen en hem niet meteen van afval van de HERE beschuldigen.

Het hart van Asa was de HERE, zolang hij leefde, dus volkomen toegewijd. Dit uitte zich ook in het geven van *de heilige gaven*. Hij bracht de heilige gaven van zijn vader en zijn eigen heilige gaven naar het huis Gods: zilver, goud en allerlei voorwerpen. Onze toewijding aan God kan gemakkelijk afgemeten worden aan de vraag: Hoeveel is het huis van God mij waard? Ben ik bereid in Gods huis (de gemeente) te investeren? En laten we dit nu maar eens heel letterlijk nemen: Hoeveel gaat er op zondag in de collectezak?

Hoeveel tijd investeer ik in de opbouw van de gemeente; en welke 'materialen' draag ik aan (geestelijk gezien): goud, zilver, kostbare stenen, of hout, hooi of stro? Ieders werk zal openbaar worden (1 Kor. 3:12-13). Het is maar al te vaak zo, dat wij voor onze weldoortimmerde huizen draven, terwijl er nog zoveel werk te doen is aan het huis van God (Hag. 1).

Asa gebruikte de heilige gaven van zijn vader en zijn eigen heilige gaven niet om *zichzelf* te verrijken. Het was allemaal voor Gods huis bestemd. De gaven bij Asa bestonden uit letterlijke en materiële zaken: zilver, goud en allerlei voorwerpen. Ook wij hebben van God 'heilige gaven' ontvangen. Deze gaven zijn in de eerste plaats géestelijk van aard. Bij Asa was sprake van allerlei kostbare voorwerpen. Paulus spreekt over een "*verscheidenheid van genadegaven*" (1 Kor. 12:4). Deze genadegaven of 'heilige gaven', hebben wij niet ontvangen om onszelf op te bouwen. Iemand die in de gemeente bijvoorbeeld in een taal spreekt die niemand kan verstaan, bouwt zichzelf op – hij is zijn *eigen huis* aan het opbouwen en verrijken. En dat is niet de bedoeling van de 'heilige gaven'! De gaven zijn door God gegeven om de gemeente, het huis van God, op te bouwen (1 Kor. 14:4-5,12,17). Asa bracht de heilige gaven naar het huis Gods. Geestelijk gesproken hebben we niet allemaal 'zilver' of 'goud' om naar Gods huis (de gemeente) te brengen. Gelukkig is er ook sprake van "*allerlei voorwerpen.*" God heeft ieder van ons één of meerdere gaven gegeven; niet om onszelf mee te verrijken, maar om elkaar mee te dienen, opdat God verheerlijkt wordt door Jezus Christus, aan Wie de heerlijkheid en de kracht is tot in alle eeuwigheid! Amen (1 Petr. 4:10-11).

Er was geen oorlog

Vers 19. Gehoorzaamheid en toewijding aan God worden altijd gezegd. Tot het vijfendertigste jaar van de regering van Asa was er geen oorlog. Dit maakte deel uit van de beloning die God bij monde van Azarja had toegezegd (15:7). Als het volk van God wordt geteisterd door oorlogen en twisten, heeft dit meestal te maken met ontrouw en het niet willen luisteren naar Gods Woord. Dit zien we heel duidelijk in het boek Richteren. Telkens wanneer het volk ontrouw werd, raakte het verwickeld in een oorlog. En zoals God had aangekondigd, zou Hij hen verslagen aan hun vijanden overleveren (Deut. 28:25). Als het volk echter berouw kreeg en de HERE ging aanroepen, verwekte Hij in Zijn genade een verlosser, een richter die hen uit de hand van de vijand verlost (vgl. Richt. 3:5-30). Zolang het volk trouw bleef, had het rust (Richt. 3:11,30 e.a.p.). Werd het ontrouw, dan was het gedaan met de rust en kwam er oorlog. Als wij wereldsgezind zijn en de vriendschap van de wereld zoeken, halen wij ons de vijandschap van God op de hals. De Geest die in ons woont, begeert met afgunst. Overspelig gelonk naar de wereld kan God niet verdragen; oorlogen en twisten zijn het gevolg (vgl. Jak. 4:1-5).

Asa's terugval en dood

Het laatste deel van het leven van Asa is een en al treurnis. Als zovelen is Asa goed begonnen, maar slecht geëindigd. Dit hoofdstuk kunnen we als volgt indelen:

- De oorlog tussen Asa en Basa, de koning van Israël (16:1-6).
- De vermaning door de ziener Chanani en diens gevangenneming (16:7-10a).
- Asa's mishandeling van enigen uit het volk (16:10b).
- Asa's ziekte en dood (16:12-14).

De oorlog tussen Asa en Basa, de koning van Israël

Vers 1-6. Bij de overdenking van 2 Kronieken 15:19 hebben we gezien dat oorlog een gevolg kan zijn van *ontrouw*. Maar dat hoeft niet altijd zo te zijn. Oorlogen waarin het volk van God verwickeld raakt, moeten altijd van geval tot geval bekeken worden. De oorlog met de Kusiet Zerach was geen gevolg van ontrouw (2 Kron. 14:9-15). Integendeel, deze oorlog was het gevolg van *trouw*. Er was toen sprake van een opwekking onder het volk van God. Elk echt werk van de Heer wordt vroeg of laat aangevallen door de vijand – en meestal is dit vroeg! Dit zien we bij Asa, maar ook bij de opwekking onder koning Hizkia: "*Na deze gebeurtenissen, waarin Jechizkia's trouw bleek, rukte Sanherib, de koning van Assur, op*" (2 Kron. 32:1). Ook bij de opwekking onder Ezra en Nehemia begint de vijand zich te roeren. Een échte opwekking wordt zonder uitzondering aangevallen door de duivel.

Een oorlog kan door God ook gebruikt worden om *te beproeven* wat er in ons hart leeft, of ons hart nog volkomen naar Hem uitgaat (vgl. 16:9 en Deut. 8:2). Dit is hier in 2 Kronieken 16 het geval. De aanval van Basa, de koning van Israël, was een beproeving voor het geloof van Asa. God laat dit soort beproevingen in ons leven toe, om te zien hoe het met ons hart gesteld is. Na een betrekkelijk lange periode van rust (ca. 20 jaar), trok koning Basa van Israël op tegen Juda en versterkte Rama. Hij deed dit om alle verkeer van en naar Asa, de koning van Juda, te verhinderen (16:1). Rama lag zo'n 10 km ten noorden van Jeruzalem, op de grens tussen Juda en Israël. Strategisch gezien was dit een belangrijke zet van Basa. Hiermee sloot hij alle verkeer van en naar Asa af, en maakte hij een einde aan het 'overlopen' naar Asa (vgl. 2 Kron. 15:9).

Deze brutale actie maakte grote indruk op Asa. Hij werd angstig en raakte in paniek. Het zilver en goud werd uit de schatkamers van het huis des HEREN en uit zijn eigen huis, het huis van de koning gehaald. Dit

was de ‘afkoopsom’ voor Benhadad, de koning van Aram, die te Damascas woonde. De verwijzing van Asa naar het verbond dat er tussen hen en hun vaders bestond, is politiek gebeuzel. Alsof Benhadad zich daar ook maar iets van aantrok! De koning van Aram had namelijk ook een verbond gesloten met Basa, de koning van Israël (16:2-3). Aan de verdragen van de koning van Aram hing een prijskaartje, de meest biedende kon op zijn hulp rekenen. Deze verbonden waren dan ook niets waard. De prijs die Asa betaalde, was voor Benhadad voldoende om Basa als een baksteen te laten vallen. De wereld is een onbetrouwbare partner, die alleen op eigen voordeel uit is. We zullen zien dat de prijs die Asa betaalde voor zijn vriendschap met de wereld, erg hoog was.

Beproevingen laten de echtheid van ons geloof zien. Hoe verschillend kan men reageren op geloofsbeproeving! Toen de Kusiet Zerach met zijn gigantische leger tegen Asa optrok, riep Asa tot de HERE, zijn God. En de HERE schonk hem de overwinning. Toen Basa, gesteund door Benhadad, Rama versterkte, raakte Asa in paniek. In plaats van zich te sterken in de HERE, zocht hij zijn hulp en zijn toevlucht bij de koning van Aram. Het zilver en goud – de heilige gaven – die hij eerst in de schatkamers van het huis des HEREN had gebracht, werden er weer uitgehaald en als afkoopsom gebruikt om Benhadad tevreden te stellen.

“Van Mij is het zilver en van Mij is het goud, luidt het woord van de HERE der heerscharen” (Hag. 2:9). Het zilver en het goud behoren aan God toe. Bij de aanvang van het duizendjarig Vrederijk zullen de volken hun kostbaarheden vrijwillig of gedwongen moeten afstaan aan de HERE. Het zilver en het goud dienen tot heerlijkheid van het huis van God (Hag. 2:8). Het gedwongen afstaan van het zilver en het goud is een erkenning van de macht en de majesteit van God. Wat Asa deed, is dan ook bijzonder ernstig te noemen. Hij beroofde de HERE niet alleen van Zijn kostbaarheden, maar het was ook minachting van de macht en majesteit van de HERE. Wat Hem toekwam en tot heerlijkheid van het huis van God diende, werd aan Benhadad, de koning van Aram, gegeven. Als we dan ook nog bedenken dat de naam Benhadad ‘zoon van de god Hadad’ betekent, was dit een slag in het gezicht van de HERE.

Asa kreeg wat hij wilde. Benhadad luisterde naar hem en hij stuurde zijn legeraanvoerders erop uit om enkele steden in Israël te veroveren. Zij overweldigden Ijjon, Dan, Abel-Maïm en al de voorraadsteden van Naftali (16:4). Basa begreep de boodschap van Benhadad. Zodra hij dit hoorde, staakte hij de versterking van Rama en hield met zijn werk op (16:5). Asa had bereikt wat hij wilde; in zijn ogen ging hij er zelfs op vooruit. De stenen en het hout waarmee de koning van Israël Rama had versterkt, werden weggenomen en gebruikt om daarmee Geba en Mispa te versterken (16:6). Benhadad sloeg twee vliegen in één klap. Zonder slag of stoot had hij Asa, de koning van Juda, beroofd van al zijn zilver en goud. En hij had Basa, de koning van

Israël, een aantal belangrijke steden, waaronder al de voorraadsteden van Naftali, afgenomen. In één klap werd het volk van God een stuk armer gemaakt. Als Gods volk onderling in oorlog verwickeld raakt, is de duivel altijd de lachende derde. God raakt kwijt wat Hem toekomt (het zilver en goud), en het volk van God wordt beroofd van zijn voorraadsteden.

De ziener Chanani

Vers 7-10a. “In die tijd kwam de ziener Chanani tot Asa, de koning van Juda, en zei tot hem: Omdat gij gesteund hebt op de koning van Aram en niet gesteund hebt op de HERE, uw God, daarom is het leger van de koning van Aram aan uw macht ontkomen. Waren de Kusieten en de Libiërs niet een groot leger met zeer veel wagens en ruiters? Toch heeft de HERE hen in uw macht gegeven, omdat gij op Hem gesteund hebt” (vs. 7-8).

Niet Basa, de koning van Israël, was de grote vijand, maar Benhadad, de koning van Aram. Asa was zich er terdege van bewust dat Benhadad, de koning van Aram, de sterke arm achter Basa was. Daarom raakte hij ook zo in paniek. Had hij echter op de HERE gesteund, dan hadden Basa en Benhadad, net als de Kusieten en de Libiërs, het onderspit moeten delven. “Want des HEREN ogen gaan over de gehele aarde, om krachtig bij te staan hen, wier hart volkomen naar Hem uitgaat” (vs. 9). Wat een woorden van genade! Hoe dwaas had Asa gehandeld door Benhadad als zijn steun en toeverlaat te beschouwen. Van nu af aan zou hij oorlogen hebben, oorlogen die het gevolg waren van zijn ongelooft en ontrouw.

Maar nog was het niet te laat! Chanani betekent: “genadig is Jahweh”. Asa had inderdaad dwaas gehandeld. Wat hij had gedaan, was een slag in het gezicht van de HERE. Toch liet Hij hem niet vallen. In de persoon van Chanani bleef de deur op een kier staan. God is genadig. Als Asa zich onder de woorden van Chanani zou buigen, zou de deur wagenwijd opengaan. Opnieuw had hij dan kunnen rekenen op de steun van de HERE, zijn God. Gods ogen waren op hem gericht en Hij vroeg maar één ding: ‘Asa, geef Mij je hart!’ Het hart van Asa zat echter niet meer op de juiste plaats. Hij wilde zich niet verootmoedigen voor de HERE, zijn God, maar werd vertoorned op Chanani (de boodschapper van God). De ziener werd in de gevangenis geworpen, want Asa was hierover verbolgen op hem (16:10). De éne dwaasheid wordt meestal gevolgd door een andere dwaasheid. Door de genade van God af te wijzen, velde Asa zijn eigen oordeel.

Hoeveel mannen Gods zijn Asa hierin niet gevolgd? Broeders met een hart voor de Heer: koningen, mannen die in hoog aanzien stonden en lange tijd voorbeelden waren voor het volk van God. Tot het moment kwam dat God hun hart op de proef stelde en zij in hun (eigen)wijsheid dwaas handelden. God stuurt in Zijn genade altijd eerst een ziener, iemand die aan de hand

van Gods Woord het hart van de ‘koning’ probeert te winnen. Mensen die op handen worden gedragen, lopen het gevaar hoogmoedig te worden; ze laten zich door niets of niemand meer gezeggen, ook niet door een ziener! Hun ego is bij het minste of geringste gekrenkt. Vertoord en vervolgen ontdoen ze zich van ‘de ziener’ – hij wordt in de gevangenis geworpen. Het Woord van God wordt aan banden gelegd, zodat het niet meer tot hun hart en geweten kan spreken.

We kunnen nog zoveel kennis van de waarheid bezitten en een hart voor de Heer hebben, toch kan er een moment in ons leven komen dat we dwaas handelen. Kefas (Petrus) was ook een ‘koning’, een steunpilaar onder de gelovigen (Gal. 2:9). Toch kwam er een moment in zijn leven dat hij in dwaasheid handelde. Paulus weerstond hem toen openlijk. In bijzijn van allen zei Paulus dat hij, en de overigen die huichelden, niet recht wandelden naar de waarheid van het evangelie (Gal. 2:11-14vv.). Hoe reageerde Kefas hierop; werd hij kwaad en vervolgen? Was zijn ego gekrenkt? Nee, hij heeft zich onder de vermanende woorden van Paulus gebogen. Geen enkel woord van tegenspraak of zelfrechtvaardiging! Petrus achtte Paulus hoog en is hem altijd blijven respecteren. Later noemt hij Paulus ‘onze geliefde broeder’, naar wie de gelovigen moesten luisteren (2 Petr. 3:15-16).

Asa's mishandeling van enigen uit het volk

Vers 10b. De ene dwaasheid na de andere stapelde zich op in het leven van Asa. In die tijd, toen hij niet meer op God vertrouwde en zich ook niet meer door God liet gezeggen, mishandelde hij enigen uit het volk. Waarom hij hen mishandelde, wordt niet vermeld. Waren het misschien mensen die het voor Chanani hadden opgenomen? We weten het niet!

Als het Woord van God geen gezag meer heeft over ons leven, gaan we zelf ook niet op de juiste wijze met gezag om. Gezagsmisbruik is een veel voorkomend euvel in gemeenten. Er zijn voorgangers of oudsten die niet op de juiste wijze met gezag omspringen. Hun vooraanstaande positie in de gemeente maakt dat zij zich niet meer laten corrigeren door het Woord van God. Bij kritiek reageren ze op dezelfde manier als Asa. Als er een broeder is, die de moed heeft een bepaalde dwaasheid aan de kaak te stellen, wordt hij ‘gevangengenomen’. Hij wordt aan handen en voeten gebonden en monddood gemaakt. Hij is een gevaar voor de gemeente! En als er uit het volk zijn die dit onrecht durven te betwisten, wordt dit gezien als rebellie tegen het heersende gezag. Met harde hand wordt het de kop ingedrukt. ‘Mishandeling’ is dan ook het gevolg!

Diotrefes – in het Nieuwe Testament – was ook zo iemand. Hij wilde graag ‘koning’ zijn in de gemeente. Hij was echter een dwaze koning, die niet met gezag kon omgaan! Broeders die voor de naam van de Heer Jezus waren uitgegaan, waren in *zijn* gemeente niet welkom. En wéé degene die er een andere mening op

na durfde te houden. Zo iemand werd zonder pardon uit de gemeente geworpen. Nu zou je denken dat deze Diotrefes zich wel door Johannes zou laten gezeggen, een apostel die met de Heer Jezus was opgetrokken en zijn sporen had verdiend. Maar ook voor Johannes en de andere apostelen had hij geen enkel respect, hij nam hen niet aan (3 Joh.: 9-10).

Asa mishandelde in die tijd ook enigen uit het volk. Hoe snel lezen we hier overheen! Aan Gods ogen ontgaat echter niets (vgl. 16:9). Deze mishandeling heeft God laten optekenen. Laten we niet menen dat God ongestraft toelaat dat er uit Zijn volk mensen mishandeld worden. Ook al zijn het er maar enigen!

Asa's ziekte en dood

Vers 12-14. *“In het negenendertigste jaar van zijn regering werd Asa ziek aan zijn voeten en zijn ziekte werd hoogst ernstig. Doch zelfs in zijn ziekte zocht Asa geen hulp bij de HERE, maar bij de heelmeeesters.”*

Hoe diep was deze eens zo godvruchtige koning gezonken. Vanaf het zesendertigste jaar van zijn regering is het alleen maar bergafwaarts gegaan. Toch heeft God er alles aan gedaan om hem weer op het rechte pad te brengen. Toen de koning niet meer wilde luisteren naar de ziener, dus naar het Woord van God, gebruikte de HERE in Zijn genade een ander middel om tot het geweten van Asa te spreken: hij werd ziek aan zijn voeten. Opmerkelijk dat juist zijn ‘voeten’ door ziekte getroffen werden. De voeten spreken in de Bijbel van onze wandel. Asa wandelde niet meer waardig de roeping waarmee hij was geroepen (Ef. 4:1). Het was de laatste poging van God om hem weer op het rechte pad te brengen. Maar zelfs in zijn ziekte zocht Asa geen hulp bij de HERE, maar bij de heelmeeesters. Asa bleef koppig en hij weigerde zich voor de HERE te verootmoedigen. In onze koppigheid kunnen we zoveel ‘heelmeeesters’ opzoeken als we willen, het baat ons niets! Net als de vrouw die twaalf jaar een bloedvloeijing had gehad, gaan we er veeleer op achteruit (vgl. Marc. 5:25-26). Alléén een aanraking met de Heer Jezus kan ons van onze kwaal genezen!

God had tot Israël gezegd: *“Indien gij aandachtig luistert naar de stem van de HERE, uw God, en doet wat recht is in Zijn ogen, en uw oor neigt tot Zijn geboden en al Zijn inzettingen onderhoudt, zal ik u geen enkele van de kwalen opleggen, die Ik de Egyptenaren opgelegd heb. Ik, de HERE, ben uw Heelmeester”* (Ex. 15:26). Er was voor Asa maar één Heelmeester: de HERE, zijn God. Wilde hij genezen worden van zijn kwaal, dan moest hij God gehoorzamen en doen wat recht is in Zijn ogen. Méér vroeg de HERE niet van hem! Omdat Asa dit weigerde, was het heel snel met hem afgelopen. Binnen twee jaar overleed hij aan zijn ziekte. In het éénenveertigste jaar van zijn regering ging hij bij zijn vaders te ruste en werd hij begraven in zijn graf, dat hij voor zich in de stad Davids (Jeruzalem) had uitgehouwen. Zij legden hem op een rustbed dat men gevuld had met specerijen en kruiden,

naar de kunst der zalfbereiders gemengd; en zij ontstaken voor hem een zeer groot vuur (16:13-14).

Asa werd met veel eerbetoon begraven in de stad Davids. Vanuit zijn graf steeg een geur van specerijen en kruiden op. Maar niet voor de HERE! Hoe anders had het kunnen lopen in het leven van Asa. Waar is het fout gegaan? In zijn hart! Toen hij niet langer op de HERE, zijn God, vertrouwde, en zijn hulp en toevlucht zocht bij de wereld. Hierin had hij dwaas gehandeld. Dit kan ons allemaal overkomen. Het wordt pas écht gevaarlijk, als we in onze dwaasheid volharden en ons door Gods Woord niet willen laten corrigeren. Maar zelfs dán doet God er nog alles aan om ons weer met Hem in gemeenschap te brengen. We kunnen echter met Gods genade geen loopje nemen. Als we ziek zijn

aan onze voeten, is er maar één remedie: onze hulp bij de Here God zoeken. Als we dit weigeren, heeft dit heel snel de (geestelijke) dood tot gevolg. God kan ons voor Zijn getuigenis op aarde niet meer gebruiken. Anderen kunnen ons misschien nog bewieroken, en een zeer groot vuur voor ons ontsteken; voor God zijn we echter dood!

Asa dwingt tot het zesendertigste jaar van zijn regering veel respect af. Daarna ging het echter snel bergafwaarts. Hoeveel 'koningen' zijn hem hierin helaas gevolgd? Laten we bidden dat God hun hart op een of andere wijze mag raken. En moge God ons allen bewaren om niet af te dwalen van de eenvoud van het geloof.

Oude Sporen 2008